

Anglie pro zá- chranu Estoňska

Stockholm, 23. prosince. — Jakkoliv Estoňsko je vzdáleno od Stockholmu jenom jako Chicago od Clevelandu, je velmi těžko zís-
tati spolehlivé zprávy z této ma-
lé republiky, jež stojí jako hráz
proti hordám Nikolaje Lenina. —
Zeměčka tato stala se republikou
krátce po převratu v Rusku a spo-
jovala v sobě Estoňsko a severní
Livonsko. Ale počátky této nové
republiky byly bouřlivé, neboť
hned po rozkladu ruské armády
bolševičtí vojáci připojili se k ne-
zákonným živlům estoňským a
stěžovaly její první kroky do sa-
mostatného života. Statky byly
pustošeny, farmy ničeny a mnozí
statkáři a zemědělci povražďeni. —
Poněkud lepší pořádek nastal,
když německá vojska vstoupila do
země a zaujala všechna její důle-
žitá místa. Baltové a Estoňci po-
porovali německé snahy po udrž-
ení pořádku. V normálních do-
bách jsou značné rozdíly mezi Bal-
ty a Estoňci, ale nebezpečí anar-
chie spojilo oba tyto živly k spo-
lečné práci. Jsou nyní nakloněni
k souladné práci pro stejnou pří-
činu. Po nedávném odchodu ně-
meckého vojska ze země nebezpe-
čí záplavy bolševičtí vojsky opě-
tně vyvstalo. Nemajíce lodí, Es-
toňci nebyli s to brániti svého po-
břeží. Estoňští vojáci měli pouze
pušky a na každou z nich přípa-
dalo patnáct patron a proto snad-
no poraženi byli bolševiky, kteří
zaujali přístav Narva. Bolševičká
hrůzovláda napotom byla zaháje-
na. Dobrovolnická milice byla na
to rychle zorganizována. Všichni
Baltové a Estoňci, schopní vojens-
ké služby, povoláni byli do zbra-
né a republikánská armáda o 25-
000 mužích byla utvořena. Muž-
stvo toto po té bylo vycvičeno a
posláno k udržení výhodní fron-
ty. Velké množství bývalých ru-
ských důstojníků náležalo se me-
zi nimi. Před několika dny fins-
ká vojska vyhověla žádosti Es-
toňska a poslala zbraně a střel-
ivo jeho vojsku. Postavení estoň-
ské armády pak značně se zlepšilo
v důsledku příjezdu anglické sk-
adrony. Anglické loďstvo přijato
bylo Estoňci s velkým nadšením,
ježto jest zárukou, že malá tato
republika nepadne na milost a ne-
milost bolševiků.

Všichni národové proti bolševikům

Washington, D. C., 23. prosin-
ce. — Švýcarský vyslanec v Pe-
trohradě, dle zpráv z Bernu, opu-
ští Rusko. Byl posledním vy-
slancem, který zůstal v ruském ka-
pitulu. Všechny národnosti pře-
rusily nyní s bolševiky styky.

Americká censura německého tisku

Coblentz, 23. prosince. — Něme-
cké časopisy v krajinách, zauja-
tých americkým vojskem, jevíly
sklon k protiamerické propagan-
dě a ku kritice poměrů za oku-
pace, ale tomu učiněna byla pří-
trž tím, že zavedena byla censura
časopisů a divadel. Německým
časopisům bylo sděleno, že nesmí
uveřejňovati článků, které byly by
vypočítány na popuzování obecnos-
tva proti americké armádě a a-
merickým autoritám. Stejně také
nesmí býti uveřejňovány články,
které radily by lidu, aby neposlu-
chal rozkazů amerických autorit
a neplnil jejich příkazů. Posudky
časopisů, v nichž obsažena byla by
hana Spojených Států a jejich vlá-
dy, nebudou dovoleny. Americké
autority nařídily zatčení všech ně-
meckých vojáků, kteří doposud
svůj stejnokrak nezaměnili za ob-
čanské šaty.

Budou vyšetřovat příčiny vojenské porážky Rakouska

Vídeň, 23. prosince. — Něme-
cko rakouské národní shromáždění
prijalo resoluci, v které se žádá
zvolení zvláštní komise, jež by vy-
šetřovala příčiny vojenské poráž-
ky Rakouska. Problusuje se, že
nejvyšší rakouští důstojníci dává-
li na jevo "brutálnost, arroganci
a neschopnost." V ostré debatě
prohlašovali řečníci, že členům ei-
sařského domu sverřována byla
velení bez ohledu na jejich věk a
schopnost. Polní maršálek, který

vedl rakouská vojska do Srbska,
byl obviněn, že je příčinou smrti
tisíce vojáků, které vedl na jatky
bez dostatečného množství střel-
iva a náležitého vypravení. Někte-
ří poslanci prohlásili, že měl býti
pověšen. Vídeňské časopisy od-
poručují, aby vyšetřování provede-
no bylo okamžitě, neboť jinak by
mohl býti zničen usvědčující ma-
teriál.

PRÁCE NAŠICH AUTORŮ V ANGLICKÉM TISKU.

Pergler v "Asia". — Smetanka v
"Army and Navy Register".
— Dr. Benes a pluk. Hurban
v "Current History".

(Československá Tisková Kancelář.)

Od té doby, co naši hoši na Si-
biři ukázali celému světu co Če-
choslováci jsou a co dovedou, jed-
ná-li se o svobodu národa, je o-
pravdu radostno probírat se č-
sopisy. Co dalo to dříve práce
než podařilo se s některým člán-
kem, byť sebelepším, proniknouti
do anglického tisku — eo tu bylo
vysvětlování, dokazování, rozkla-
du! A náhle, jako když kouzelným
proutkem sviněš: všechny
brány jsou nám otevřeny. Tam,
kde dříve bylo nutno široce vy-
kládat a přesvědčovat, sami př-
cházejí, aby se poučili. Časopisy
snáží se získati nové a nové in-
formace o zázračném národě v
srdeci Evropy, předhánějí se na-
zájem, aby upokojily vědytěl-
nost svého čtenářstva a v důsled-
cích toho ti, kteří v Americe Če-
choslováky reprezentují, nemají
dnes na ruzích ustláno. (Na př. u
našeho prvního vyslanectví zde ve
Washingtoně, drní přes tu chvíli
telefon, a šikovatel, br. Chytil,
jenž tu dobrovolně koná službu
vrátného, nestačí mručeti pod
vousy své povzbuzující "Don-
dál!") — Ti vlastenečtí sběrate-
lé, kteří ještě před několika málo
měsíci pečlivě sháněli po angli-
ckých časopisech každou zprávi-
čku o naší věci, aby ji vystříhli a
zařadili do svého "serapbooku",
mohou si nyní už uložiti celou
knihovnu takových památek z
hrozné, však slavné doby.

Máme před sebou poslední číslo
časopisu "Asia". Není to pop-
rvé, eo nám tento pozoruhodný
měsíčník věnuje své sloupce a ne-
ní tomu tak dávno, eo přinesl jako
titulní obraz podobu našeho pre-
sidenta. Nyní opět shledáváme se
na prvních stránkách se svým
vůdcem, sedícím pod zvonek sv-
obody uprostřed zástupců 50.000-
000 utlačovaných národností střed-
ní Evropy, tak jak se shromáždili
na konferenci ve Philadelphii ve
dnech 25. a 26. října t. r.

Dále podařilo se "Asii" získati
výtečné pojednání o budoucím č-
choslovenském státě z pera vy-
slance československé vlády ve
Washingtoně, našeho neuvážen-
ého Karla Perglera. Chváliti práci
Perglerovu, bylo by opravdu no-
siti šaty do Athén — každý náš
člověk je jistě s dostatek obezná-
men s obratnou koncepcí tohoto
nad jiné schopného autora, jehož
pojednání byla právě z těch ne-
mnohých věcí, jimž podařilo se
"prorazití" do anglického tisku
amerického už tenkrát, kdy nete-
šili jsme se ještě dnešní popula-
ritě a kdy naši hrdinové, roztrou-
šení v hloučcích na mnohých bo-
jištích, krváceli ještě — jak mno-
hým se tehdy zdálo — nadarmo.
Přece však je s podivem, jak mno-
ho opravdu cenných a nejvyšše č-
asových informací dovedl vtěsnati
autor do nemnoha odstavců, a jak
poutavě dovedl rozebrati věci
tam, kde by jiný neuměl leč poda-
ti suchá fakta.

Litujeme opravdu, že nemožno
nám podati překlad celého pojed-
nání a musíme se spokojiti pouze
kusým a úsečným podáním obsa-
hu. Autorovi jedná se hlavně o to
zodpověditi následující otázky:
Jsou Českoslováci živlem scho-
pným utvořiti stát? — Mají kul-
tu ru nutnou neodvislému národu
moderního světa? — Mají dosti
hospodářských zdrojů, nutných k
neodvislé existenci? — V důsled-
cích těchto otázek sleduje vývin
českého státu, jehož první stopy
nacházjí již v VII. století; vzpo-
míná velké říše Otokara II. a Jirka
z Poděbrad, za jehož panování Če-
chy vyvinuly se na evropskou moc
prvního řádu. Přechází na dobu
nejposlednější a uvádí eo přesvěd-
čivý důkaz politické schopnosti
československého národa jak č-
ský lid, aniž by vyváděl návodů
svých politických vůdců, postavil
se do poslední své přísluš-
nosti.

Angličtí vojáci cvičí po nemoci.

Angličtí vojáci, právě vrátili se z nemocnice, při hře s velkým
míčem. Hra tato je znamenitým prostředkem k nabytí bývalých sil.

ka proti Rakousku a Německu.
Za příklad uvádí chování se č-
choslovenského vojáka, jeho do-
brovolnou disciplínu, a konečně
klidný a nekrvavý převrat státní
v zemích českých, jehož důstoj-
nému průběhu ani Němci nemohli
odepřiti svého obdivu. To vše
jest dostatečným důkazem, že Če-
choslováci jsou národem scho-
pným sami sobě vládnouti. — Dále
dotýká se autor ideálních hodnot,
jichž nikdy Čechové nepodeceňo-
vali, mluví o válkách husitských,
jež hlavně byly vedeny na obranu
náboženských i občanských ideál-
ů a za právo českého jazyka pro-
ti výbojnosti Němců. "Nútno
vždy vzpomínati, že Čech, Jan
Hus, předěšl Lutera o sto let,
že Komenský byl jedním z nej-
větších vychovatelů všech věků;
že Petr Chelický byl tu čtyři sta
let před Tolstým; že český bojov-
ník Žižka je uznáván za jednoho
z původců moderního válečni-
ctví." Dále pojednává o rozvoji
naší literatury a umění od druhé
poloviny XIX. století; dotýká se
pak vyspělosti českých přístěho-
valců v Americe, již mají velmí
malé procento analfabetů u sro-
vnání s jinými národnostmi; citu-
je naše prohlášení neodvislosti z
r. 1915, kdy Masaryk prohlašuje
se jménem národa pro spojení,
přes to, že situace byla pro ně
tenkrát velmi neupříznivá, a do-
kazuje, že národ, jenž má odvahu
prohlásiti svoje rozhodnutí státi
na straně práva a spravedlnosti
bez ohledu na vítězství neb poráž-
ku, zajistí jen rozmnoží ideální
poklady světa.

Dokazuje dále, že českosloven-
ský stát nebude jedním z nejmen-
ších se svými 12 miliony obyvatel-
ů na rozloze asi 50.000 angli-
ckých čtverečích mil, že brde na-
opak eo do velikosti na osmém mí-
stě mezi evropskými národy. —
Vypočítává dále hospodářské
zdroje zemí československých, do-
kazuje tak jejich bohatství, jež se
jen ještě zvětší ayú po odpadnutí
břemene, jež nady v podobě vnu-
cených daní odvážených Vídní na
prospěch "passivních" zemí ra-
kouských. Není právě největší
závadou, že nemáme přímého pří-
stupu k moři; Švýcarsko, jež je v
průmyslu i zemědělství daleko za
novým státem, ukazuje, jak lze
státu prospívati i ve vnitrozemí.
S moderními dopravními prostřed-
ky přístup k moři není dnes tak
důležitý, jak tomu bylo v minu-
losti. A jsou tu konečně ještě rú-
zné možnosti: spojení státu naše-
ho se státem jihoslovenským "mo-
stem", kteráz vyšenka má mno-
hé přívržence; přátelské styky se
spojeným Polskem, jež by zajis-
tily přístup k moři na severu; ote-
vření všech přístavů všem náro-
dům atd.

Autor dále probírá otázku ně-
meckých menšin v zemích č-
choslovenských, o něž jeví se v někte-
rých kruzích zbytečný strach, a
dokazuje, že nemůže býti feči o je-
jích utlačování ve svobodném stá-
tě. Přijímáme Wilsonův program
na sestavení Ligy Národů, ovšem
musí jí předeházeti správné se-
stavení světa, ježto bez toho by
mohla Liga opravňovati aspoň na-
as útlak a nespravedlnost. — O-
távané našeho státu nejlepe mluví
prohlášení neodvislosti, uvedené
Československou Prozatímní vlá-
dou dne 19. října t. r. Zde autor
cituje čtyři odstavce prohlášení.
A končí:
"Čechoslováci stojí před veřej-
ným míněním světa s pevným
přesvědčením, že jejich věc jest
spravedlivá a že za ni bojujví čis-
tě a poctivě. Hrdě zachovávají
svůj štít bez poskvrny. Žádají si
a bojují pouze za to, eo jim nále-
ží a za nic více. Nikdy se nepro-
vinili utlačováním; nikdy nebl-
dili toho, eo patřilo jich bližním.
Bílo-červený prapor českosloven-
ského státu byl vztyčen, aby již
nikdy nebyl odstraněn."
To jest tedy asi stručný nástin
obsažného pojednání nesoucího
nadpis "The Future Czechoslovak
State", a vyzdobeného mnoha il-
lustracemi F. T. Chapmana, pře-
vzatými z brožury "Across Sibe-
ria — to Liberty", napsané O.
Higinsem a krásně vypravené
Československým Uměleckým Kl-
ubem v New Yorku.
V témž čísle "Asie" setkáváme
se s nadsěným článkem sl. Lewel-
ynové, známé interpretky české a
slovenské písně, která nás zpěv
svého času vnesla i do Bílého Do-
mu. Sl. Llewellynovo rozpráví tu
na několika stránkách pod titu-
lem "The Singing Czechoslovak"
jejich písně i duši lidu, z níž vy-
tryskly. Do pojednání, za něž o-
pravdu musíme býti autorě vdě-
ní, vsunuty jsou reproduky prací
tří našich umělců: "Aise, Úpky
a Krenličky. Ke konci svého
článku autorka nadsěně proku-
je:
"Jest to Praha, kam brzy po-
táhnou poutníci umění, a s jakou
radostí budou sníti o tomto neod-
krytém dosud zhraně krásy."
A jako na dotyzenou těchto
slov hledí na vás s osmi strán-
kami zdařilých reproduky divo-
krásných leptů Vondroušových,
shrnutých pod názvem: "Praha,
město sedmi vrchů."
Opravdu: Prosinecovo číslo "A-
sie" stojí za to, aby dostalo se do
rukou každému Čechoslovákovi!
Pod titulem "The Czechoslovak
Armed" podává Dr. J. F. Smetan-
ka v časopise "Army and Navy
Register" stručný, avšak výstižný
nástin utvoření československých
armád. Autor, jenž neshledává
— proti mínění tak mnohých —
nic zázračného ve výkonech Č-
choslováků v Rusku, jež prostě
připisuje charakteru národa a o-
sobnosti vůdce tohoto národa, po-
pisuje tu několik sloupečků,
jak těžko bylo s počátku vytvořiti
armádu a jaké překážky všude
stavěly se v cestu. Ze se to ko-
něčně zdařilo, v tom sledává nej-
větší skutek Masarykův. Dr.
Smetanka vzpomíná bitvy u Zho-
rova, která byla hlavní příčinou
povolení daného F. utvoření samo-
statné armády československé ve
Francii a také toho, že z první ne-
velké jednotky vyrostla opravdo-
vá naše armáda na Rusi. Krás-
nou anglickou psaně toto líčení
našeho neblučného, však pilného
národního pracovníka provázelo
podobiznou presidenta Masa-
ryka, vyobrazením tří výjevů u-
ložení armády z Ruska a obřadem
našich hochů ve Francii.

BLISS & SON
komisionářtí obchodníci živým dobyt-
kem
SOUTH OMAHA
Hojnost příhrad. Henry Doležal, dobrý
Cech, vám poslouží. Obchod utěšeně vzrůstá.
Dobře vás obsloužíme.

F. DVORÁK, prodáváč vepřů — JOE FLOOD, prodáváč dobytka
Tel. So. 3780. Tel. So. 1072.
AL. POWELL, prodáváč ovčí.
DVORÁK COMMISSION CO.
Telefonujte neb píšte nám a obdržíte bezodkladnou odpověď.
Telefon: So. 607 — Room 217 Exchange Bldg. — So. Omaha.

VÁLEČNÉ LEGENDY, KTERÉ SE SPLNILY.

Není sporu o tom, že mnoho po-
věr splnilo se v této válce. Neza-
jímavější ze všech snad je legenda,
týkající se "hladového kamene
na Labi". Německý lid o něm vě-
řil již několik století, že kdykoli
se objeví, hlad nebě nějaká jiná
velká pohroma postihne Německo.
V srpnu tohoto roku, právě
když německým vojskům hrozila
zkáza na bojišti a hlad dosáhl
nejvyššího stupně, hladový ka-
men se objevil a vyčítával z vody
daleko více, nežli jiná léta. Ká-
men tento leží v řečišti řeky Labe,
nedaleko Děčína v německé části
Čech. Labe je ovšem hlavní řeka
Německa, ačkoli vzniká na půdě
české. Místo, kde se kámen obje-
vuje, jest výletním místem a jezdi
tam výletníci z Berlína a z jiných
částí Německa, jakož i Rakouska.
Hladový kámen je velký, temný
balvan, který leží nedaleko levého
břehu řeky. Je asi osm stop vy-
soký a deset široký a je celý
pokryt daty a nápisy, hlásajícími,
kdy se objevil nad hladinou a na-
značena na něm výška vody, kam
až opadla při různých příležitos-
tech. Nejzajímavější nápis je o-
značen křížem a čte se takto: "Až
mne užijš, plakat budeš."
Myslí se, že tento nápis byl uči-
něn dle domněny roku 1417, kdy
osudný charakter tohoto kamene
byl poprvé objeven. V tomto ro-
ce panoval v Německu hrozný
hlad, při kterém objevil se i mor,
a který vyžádal si v obět deset
millionů obyvatel z poměrně ma-
lého počtu obyvatelstva. V nor-
málních letech tento kámen ne-
objevuje se nad vodou. Pokaždě,
kdykoli se objeví, říká lid, že ně-
jaká velká katastrofa stihne Ně-
mecko. Tohoto léta voda opadla
tolik, že kámen bylo viděti až do
základu jeho, což byla událost ni-
kdy před tím v historii nepama-
tovaná a neznámá vůbec. Tento
fakt možná že hodně přispěl k
podlomení morálky německého li-
du, ježto Němci jsou odáni zbož-
ňováním fetišů.

Podivná pověra byla vložena do
povstání dřevěné sochy maršálka
Hindenburga. Když německý
maršálek byl na vrcholu své slávy,
berlínský lid postavil obrovskou
sochu jeho, zhotovenou ze dřeva.
Každý Němec měl právo do této
sochy vechati hřebík. Jeden ta-
kový hřebík stál jednu marku. —
Peněz bylo používáno k tomu úče-
lu, aby německým vojákům bylo
zaopatřeno trochu pohodlí. Sta-
tisíce hřebů bylo do této obrovské
sochy vraženo. Když povstání
lidé ve spojeneckých zemích o tom
uslyšeli, byli nad tím velmi po-
těšeni, ježto hned věděli, že každý
hřeb, vražný do Hindenburga,
znamená nějaký nezdar jeho plá-
ny a zkázu jeho samého. V latin-
ských zemích totiž od nepaměti
panuje zvyk zaopatřiti si malou
voskovou figurku svého nepřite-
le a pak vrážeti do ní jemná a spen-
dlíky. Obrazy a sošky takové bý-
ly zaopatřovány u čarodějníc a
kouzelníků, kteří zároveň dávali
návod, jakého zařikávání má se
používatí při vbodávání špendlí-
ků. Zvyk tento panoval v Itálii
již v době starých Římanů a byl
více méně udržen až do doby pří-
tomné. Obrazy tyto byly jednou
z příčin, pro které byli upáleni
rytíři Templářtí r. 1307. "Soud-
ce otrásl se hrůzou na své soudné
stolici, když mu byly podány ne-
klamné důkazy v podobě anuletů,
žab, černých koček a voskových
obrázků a sošek, plných špendlíků
a jehel", praví současný historik.
Moderní Německo patrně nevědí-
lo, jaký hrozný následek může mí-
ti vbodávání špendlíků a jehel do
dřevěného Hindenburga, idolu
všeho německého lidu. Pilně pra-
covalo ke své zkáze.

Válečná legenda jasnějiho rá-
zu je o sošce Pauny Marie v Al-
bertu, starém to francouzském

městě s katedrálou, na jejímž vr-
cholu stála socha dotyčná. Když
Němci roku 1914 vpadli do Fran-
cie, jedna střela zasáhla sochu.
Nespadla však celá dolů, ale zů-
stala viseti ve zvláštní poloze, jež-
to byla zadržována železnými ty-
čemi, které byly jen částečně po-
škozeny. Albert byl obsazen Něm-
ci a tito udrželi se tam skoro čty-
ři léta. Po celou tu dobu socha
zůstala v této zvláštní poloze. Lid
záhy počal pohlížeti na to jako na
znamenání a sestrojil si báji, že vál-
ka skončí, až tato socha spadne,
ale sama sebou, bez níčí pomoci.
Letos v létě byli Němci vyhnaní z
Alberta, v části velké offensivy,
která rozhodla o osudu jejích. —
Když ustupovali, jedna z jejích
velikých střel dopadla na sochu a
srazila jí dolů zeď. Tehdy již
konec války byl v dohledu a ne-
divno tedy, že mnozí obyvatelé
věřili, že se jim jejích víra vypl-
nila.

Jedna z nejznámějších něme-
ckých legend je legenda o Bedři-
chu Barbarosovi, nejslavnějším
německém panovníku ve středo-
věku. Dle této legendy Barbaro-
sa je někde v Durinském lese,
střežen jsa hejmem havranů a hl-
avu má položenou na kamenném
stole. Legenda praví, až bude Ně-
mecku nejhůře, že se císař opáče
dlouhým křížáckým mečem a za-
hrubí ještě jednou německou ze-
mi. Nepochybně mnozí prostí li-
dé myslí, že pád Hohenzollernů
není pro Německo pohromou, ne-
boť Barbarosa přispěl. Patrně
si myslí, že bolševici jsou pohro-
mou větší a kdyby Německu hro-
zil, že by Barbarosa opravdu při-
šel.

Podobná legenda udržovala se
dlouho v Čechách, legenda o bla-
nických rytířích, kterou však ni-
kdy v Čechách nebral doslovně.
Mluvílo se o blanicích rytířích,
mysleli-li se na naši inteligenci,
na náš dorost, obchodní a intelli-
gentní děličto, v něž vkladaly se
všechny naděje. A nesklamali jsme
se. Když bylo českému národu
nejhůře, objevila se tato naše ma-
lá inteligence, naši uvědomělí
dělníci a provedli ono zázračné
osvobození národa, které jsme od
nich čekali.

PŘÍČINY KRÁTKOZRAKOSTI

Je všeobecně známou zkušeno-
stí, že velká část krátkozrakých
dětčů za svoji chorobu škole a
v kruzích očních lékařů mluví se
také krátce o školní myopii. Pů-
vod tohoto zla vidí se v kruzích
laiků ode dávná ve špatném dr-
žení těla dětí, které přibližují se
svislou hlavou příliš ku knihám.
Také berlínský ophthalmolog pro-
fesor Levinsohn klouf se k podob-
nému názoru; domnívá se, že při
sklonění hlavy mechanické pomě-
ry zadržávají podnět k prodlouže-
ní osy vlastního oka, které vede
pač ku krátkozrakosti. Zkou-
mal správnost své theorie na opi-
ci. Opice pověšeny byly po
mnoho měsíců denně několik ho-
din v poloiském postavení hla-
vy dolů. Výsledek odpovídal o-
čekávání. Normálně vidící opice
stala se krátkozrakou a u krátko-
zraké již opice dostavil se značné
vyšší stupně myopie. Také na
sítnici a zrakových hervech obje-
vily se charakteristické myopické
změny. Ovšem, že působí při vzní-
ku krátkozrakosti ještě jiné pří-
činy, na př. dědičnost choroby,
šití, konané celou generací, ule-
čuje u potomků vznik krátkozra-
kosti.

**A NATION'S STRENGTH
IS IN ITS FOOD SUPPLY**
Eat Less — Waste nothing
Create a Reserve
**AMERICA MUST FEED
120 000 000 MOUTHS**